

Quan vaig començar a endinsar-me en el món de Canprosa vaig anar a petar a un text de Santiago Rusiñol destinat a l'Ofeò Català, "Cançons del poble". En aquell text es venia a dir que si nosaltres no cantem les nostres cançons, "nascudes entre pins i banyades per la bromera del mar", potser arribarà un dia que ens faran falta i no les tindrem. I com qui no vol la cosa van començar a ressonar dins meu moltes cançons. De tot tipus: les de l'esplai, sardanes, cuplets, cançons tradicionals... A partir d'aleshores, ja no vaig poder veure Canprosa sinó com un espectacle musical nostrat. Un espectacle de varietats que com la pròpia figura del pintor i dramaturg havia de ser popular i molt eclèctic; i que es servís de l'humor i la ironia per poder riure de la nostra idiosincràsia. Calia jugar amb els nostres arquetips, amb el nostre imaginari i amb la nostra simbologia. I fer-ho sense prejudicis. Perquè fer comèdia d'allò que un estima és reforçar una societat segura d'ella mateixa. A Rusiñol al seu dia, els seus, no li van saber entendre i alguns, perdonar.

L'espai proposat per Santiago Rusiñol als seus Jocs Florals de Canprosa és un envelat i en un envelat, aleshores, ara i sempre hi pot passar de tot. Shakespeare deia que el món és un escenari doncs nosaltres hem volgut que l'espai de l'envelat fos el nostre món: un lloc proper i mític on amb plena llibertat un grup d'artistes s'hi endinsarà per passar per un reguitzell de teatralitats i musicalitats aparentment discordants que van de "Me gustas mucho" a "La Moreneta", de "La Marieta de l'ull viu" a una descoberta deliciosa "Ai, ai, ai" de l'Enric Morera (amb lletra del propi Rusiñol). Al nostre envelat, com en aquella plaça de Peter Handke, tot és possible que hi passi i quan tot és possible que hi passi i a més comptes amb uns còmplices artístics inspirats, pirats, disciplinats i generosos les aclucades d'ull a tot tipus d'expressions escèniques d'aquí i d'arreu ens han sortit com bolets: Pitarra, Santos, Marthaler, Berlanga, Arribas, Pirandello, Beyoncé, Marsillach, Les Teresines, Joglars, Platel, Albertí, Baush, esbarts dansaires, sardanistes, cors clavé, Dirty Dancing, Scola...

Al mateix temps, però, no ens hem oblidat de representar Els jocs florals de Canprosa íntegrament sinó que la comèdia de Rusiñol, una de les més primerenques, s'ha vist ampliada amb altres textos del mateix dramaturg. No hem volgut cenyir-nos, tampoc, a un temps concret sinó precisament fer una festa teatral que balli en el temps, hem volgut divertir-nos (i molt!) i fer que les ressonàncies abarquessin molts matisos des del

Paral·lel de principis de segle XX a estereotips teatrals contemporanis. Des de fer una Quina a recrear una cerimònia de Jocs Florals ortodoxa. Passem per molts registres, per molts canvis de codi i ho fem perquè hem volgut jugar a fer teatre i fer “teiatru”. Hem deixat que en aquest món que és l’escenari, gràcies al poder de convenció que té, hi aflori poèticament la realitat que vivim. Som Canprosa. Que cadascú interpreti el que vulgui. Perquè aquest espectacle no va només d’uns personatges tocats per la poesia, aquest espectacle no va només d’una corruptela de jocs florals envilits per un determinat catalanisme, aquest espectacle no va només d’un atac a la mala gestió, ús i perversió de determinats fets cultural que haurien de manifestar-se lliurement sense prismes polítics. Aquest espectacle va transversalment de la nostra gent, de la nostra tradició, del que érem, del que som. Una tradició que és tant jocfloralesca com xarona com tan bé analitza Àngel Carmona en el seu llibre “Dues Catalunyes” i si es vol va d’una tercera Catalunya i d’una quarta i d’una cinquena. Va d’un grup de gent “malalts de poesia” que canten cançons “nascudes de l’aspror de la terra, de la salabor del mar”. És des d’aquest amor musical de pertanyença a un territori que ens hem posat la barretina. Rusiñol ens ho serveix en safata. La seva comèdia és oportuna. I és des d’aquí que hem xalat de valent amb l’enginy de les rèpliques i la perspicàcia d’aquest *homenot*. És des d’aquí que hem gaudit alçant el porró. I és des d’aquí que ens hem dit que, *caso’m l’os pedrer*, que per “estimar Catalunya, la cal riure”.

jordi prat i coll